

5 oktober 2011

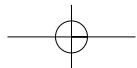
We zouden vandaag vroeg vertrekken. We zouden, maar... Pierre voelt zich niet goed en besluit dan maar dat we vandaag niet vertrekken. Vervelend!

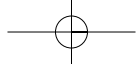
Zoals ik gisteren schreef, zijn belangrijke hulpstukken van de elektrische bistourie met de valies van Herman verdwenen. Herman komt juist voor een operatie bij mij met enkele draden en koppelingen van het defecte toestel dat hier tot voor kort gebruikt werd. Dat toestel zal voor herstel naar België meegenomen worden. Of ik een mogelijkheid zie om die draden en zo te koppelen aan het meegebrachte vervangtoestel? Hij suggereert enkele oplossingen maar eerlijk gezegd begrijp ik er niets van. Omdat de fiches van de draad met het mes niet passen op het toestel uit Gentbrugge stel ik voor om het toestel open te vijzen om te zien wat ik zou kunnen doen. Dat ziet Herman echter niet zitten. In dat geval wordt het dus zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, om ook maar iets aan dat toestel te verhelpen en dat is heel jammer want tijdens deze missie staan een belangrijk aantal schildklieroperaties op het programma. Zonder elektrische bistourie is het onmogelijk om dergelijke wat ingewikkelder operaties te doen.

Na goed een uur komt Herman weer langs. Hij heeft weer dezelfde draden en nu ook mesjes bij, geeft weer een wat moeilijk te begrijpen uitleg en zegt dan dat hij tijdens de operatie heeft nagedacht: "Je idee om het toestel open te vijzen is in feite nog zo slecht niet. Doe maar open." Ik vijs het toestel open en vind tamelijk vlot aan welke verbindingen Hermans draden moeten gesoldeerd worden.

De draden die op dit toestel passen, de verdwenen draden dus, zijn voorzien van wat men een 'jack' noemt, een microfoonfiche, zeg maar.

We moeten nu een zeer gemakkelijke manier vinden om de draden met het mesje, deze van hier, na elke operatie te vervangen want elk mesje wordt maar één keer gebruikt. Het zijn draden met fiches met drie pinnen waarvan er twee dicht bij mekaar staan. Tussen die twee en een derde pin is de afstand groter. We vragen ons af of de lusterklemmen (suikertjes in de volksmond) die we in Kinshasa kochten van dienst zouden kunnen zijn. En wat blijkt? Een mens mag tijdens het uitvoeren van 'Article quinze' ook wel eens wat geluk hebben, niet? De afstand tussen de gaten van de lusterklemmen is juist even groot als de afstand tussen de twee dichtst bij elkaar staande pinnen van de draad met het mesje en de diameter van die gaten is dezelfde als de diameter van de pinnen. Als we nu een blokje lusterklemmen met twee gaten op een plank fixeren - ze hebben hier zeer hard en dus stevig tropisch hout - voor de twee pinnen van de draad en nog eens een blokje met twee gaten voor de derde pin, dan zal de elektrische bistourie gebruikt kunnen worden, althans, dat hopen/geloven we. Van de lusterklemmen worden de draden naar de binnenkant van het toestel geleid en daar op de juiste plaats vast gesoldeerd. Om een zo stevig mogelijke constructie te fabriceren, lijm ik de lusterklemmen op de juiste afstand vast op een plank met wat constructielijm die ik vanuit België meegebracht heb en ter versteviging vijs ik ze ook nog eens goed vast met vijzen die ik ook al vanuit België meegekomen zijn (wat materiaal meebrengen naar hier kwam dit jaar overeen met 81 kilogram bagage, alleen mijn bagage). De pinnen van de draad met het mesje passen perfect, er zit zelfs geen 'spel' op zodat een goed contact verzekerd is. De fiche van de retourdraad met het veld,

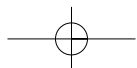
waarop de patiënt ligt tijdens de operatie, heeft een 'mini-jack' die ook niet past maar deze draad moet niet noodzakelijkerwijze van het toestel losgekoppeld worden. Die draad kunnen we dus in het toestel op de juiste verbinding vast solderen en dan zodanig fixeren dat hij onmogelijk kan losgetrokken worden.

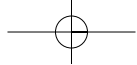
Als alles gekoppeld en/of gesoldeerd is, kunnen we testen. Thieu, hij was onze visuele assistent, haalt een stukje geitenvlees, vanavond eten we geit, waarop we een snijtest doen. Dat lukt aardig, het toestel werkt! Prachtig, al zeg ik het zelf, nu kunnen ingewikkelder operaties uitgevoerd worden. Het plankje met de lusterklemmen wordt dan, eens we het toestel weer dicht gegeven hebben, bovenop het toestel gelijmd en met verschillende windingen tape nog eens extra gefixeerd. Ook de losliggende draden tapen we heel goed aan het toestel vast. Ter vervollediging: het gebruik van tape lijkt alhier bij momenten een zeer geliefde bezigheid, een nationale sport. We voeren nog een tweede test uit nadat alles geassembleerd is. Ook die test verloopt perfect.

Je ziet maar: "Débrouillez-vous pour vivre heureux!"

En nu we vandaag toch niet richting Aunda en zo vertrokken, zijn we ook begonnen aan de installatie van de elektriciteit in het 'oude nieuwe' gebouwtje waar de oftalmologie en de apotheek in ondergebracht zullen worden. We hebben pas de bakjes voor de stopcontacten ingemetseld als Herman langskomt om te zeggen dat de operatielamp, die we enkele dagen geleden gerepareerd hadden, opnieuw kapot is. Wat is daar nu weer mee gaande? Ze hebben er gisteren een hele dag mee gewerkt. King zet zich aan het werk, hij zoekt uit wat het probleem dan wel kan zijn. Herman brengt mij ook twee van de vier zwenkwielen die wel hier geraakt zijn om die aan het onderstel van de

kapotte operatielamp te monteren. De oorzaak van het defect? Als gevolg van onoordeelkundig verplaatsen van de operatielamp is binnenin een voedingsdraad afgerukt. De kop van de lamp kan ten opzichte van de standaard een beperkt aantal graden draaien. De bedrading van de lampen loopt door die standaard. Door het te geweldig verplaatsen van de hele operatielamp, de voet inbegrepen, niet aan de voet maar vanuit de kop van de lamp, is de blokkering van de standaard afgebroken en kan dus in twee richtingen om zijn eigen as draaien. Als dat over een aantal volledige toeren in dezelfde zin gebeurd is, dan worden de draden vanzelfsprekend afgerukt. We besluiten om de standaard met een achtmillimeterbout zodanig vast te zetten dat hij nooit meer, nóóit meer rond zijn eigen as zal kunnen gedraaid worden. Echter, die standaard, een buis van vijf centimeter doormeter met een ijzerdikte van zeker vier millimeter, laat zich niet al te vlot doorboren met een ijzerboor van acht millimeter (voorboren met vier millimeter helpt een beetje). Eens dat gefixt is, moeten we nog de wielen aan het onderstel bevestigen. Dat zal wel vlot gaan, dénken we. We recupereren de twee beste wielen, duwen die zo recht als mogelijk is en vijzen ze vast aan één kant van het onderstel. Om er zeker van te zijn dat de nieuwe wielen voor langere tijd in goede staat onder het toestel blijven, zullen we ze met achtmillimeterbouten en twee contramoeren aan het onderstel vastmaken. Maar ook dat valt niet mee. We moeten vier gaten van acht millimeter boren door een staaf van 2,5 op 2,5 centimeter van vol én hard ijzer. Vol ijzer? We hadden gehoopt op een vierkante buis. Die karwij, boren en vijzen, neemt per gat, de rustpauzes niet inbegrepen wel twintig minuten in beslag. Als dat alles achter de rug is verbindt King de draden en assembleert het toestel. We testen... alles werkt perfect.

We ruimen op en trekken naar huis. Het is 22.30u. en we zijn beiden pompaf. De douche en de koele pint doen veel deugd. Rest ons nog vandaag: het avondmaal en slapen.

Zullen we morgen vertrekken, om zes uur zoals afgesproken? Na een sms aan mijn zus Kathleen die in Kenia verblijft, val ik in slaap (sorry Frida).

Schildklieroperatie mét de elektrische bistourie.

